

DE T A R I E F C O M M I S S I E ,

Gezien een beroepschrift, bij haar door X te Z ingediend en gericht tegen een op artikel 25-1 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen berustende uitspraak van de inspecteur der invoerrechten en accijnzen te Y, dd. 13 januari 1972;

Gelet op de gedingstukken, het onderzoek en het verhandelde ter zitting;

Gehoord ter zitting van 11 december 1973 de inspecteur, zijnde de appellant, ofschoon bij aangetekende brief van 19 november 1973 onder kennisgeving van plaats, dag en uur van de zitting opgeroepen, niet verschenen;

Overwegende, dat de inspecteur aan de appellant, die in zijn woonplaats een pensionbedrijf exploiteert, over de jaren 1969 en 1970 een naheffingsaanslag heeft opgelegd ten bedrage van f.2.995,01, te weten f.2.396,01 aan omzetbelasting en f. 599,-- aan verhoging;

dat hij bij de vaststelling van de uiteindelijk verschuldigde bedragen aan omzetbelasting over de onderscheidene jaren op grond van artikel 25, lid 4, van de Wet op de omzetbelasting 1968 de vermindering volgens het eerste lid van genoemd artikel, de zogenaamde Kleine-ondernemersregeling, niet heeft toegepast, aangezien de appellant niet zou hebben voldaan aan zijn administratieve verplichtingen voorgeschreven bij of krachtens de artikelen 34 en 35 van deze wet;

dat de appellant dit laatste bestrijdt en alsnog toepassing van de Kleine-ondernemersregeling verzoekt, alsmede de vernietiging van de verhoging;

dat van de naheffingsaanslag na bezwaarschrift alleen de verhoging werd verminderd tot f. 119,80, doch de aanslag bij de bestreden uitspraak voor het overige werd gehandhaafd uit overweging:

"dat de administratie niet voldoet aan het bepaalde in

"artikel 34 en 35 van de Wet op de omzetbelasting 1968;

"dat op grond van artikel 25, lid 4 van meergenoemde

"wet, de vermindering ingevolge de regeling kleine

"ondernemers niet kan worden toegepast;

"dat, voor wat betreft dit punt het bezwaar dient te worden afgewezen;

"dat termen aanwezig zijn de verhoging terug te brengen "tot 5%, waardoor

de aanslag kan worden verminderd met f. 479,20";

Overwegende, dat de appellant hiertegen in het beroepschrift heeft aangevoerd:

dat artikel 34 van de Wet op de omzetbelasting 1968 (juncto artikel 31, sub 3, van het Uitvoeringsbesluit omzetbelasting 1968) onder meer vermeldt dat de aantekeningen op zodanig duidelijke wijze en met vermelding van zodanige bijzonderheden worden gehouden, dat aan de hand daarvan de door de ondernemer over een bepaald belastingtijdvak verschuldigde belasting kan worden vastgesteld;

dat van de inkomsten als pensionhouder de ontvangsten per kwartaal duidelijk aan de administrateur worden doorgegeven in een kladkasboek;

dat de administrateur een tabellarisch overzicht per kwartaal maakt, waarbij de uitgaven aan de hand van facturen en kasstukken worden genoteerd, nauwgezet voorzien van doorlopende nummers;

dat de uitgaven tabellarisch per kostensoort worden gesplitst;

dat deze wijze van werken reeds geschiedt van 1963 tot en met heden;

dat de verschuldigde B.T.W. aan het eind van elk kwartaal precies onder deze uitgavenstaat wordt berekend en de bijbehorende facturen en dergelijke op nummer kunnen worden nageslagen;

dat van een onvoldoende en onduidelijke vastlegging van de B.T.W. hier geen sprake kan zijn en bezwaar wordt gemaakt tegen het feit dat de aftrek Kleine-ondernemersregeling ad f. 1.300,-- over 1969 en f. 717,25 over 1970 niet wordt toegekend;

dat ook het opleggen van een verhoging, gezien de goede trouw die elke afdracht van B.T.W. op tijd met zich meebracht, onjuist is;

dat de verhoging weliswaar van vijftwintig percent is teruggebracht naar vijf percent, doch ook deze vijf percent niet gerechtvaardigd lijkt;

dat verzocht wordt de aanslag te verminderen met f. 2.017,25 en f. 119,80 verhoging;

Overwegende, dat de inspecteur, concluderend tot handhaving van de bestreden uitspraak in het verzoekschrift en nader ter zitting heeft gesteld:

dat tijdens een periodiek onderzoek is gebleken dat er slechts inkoopfacturen en onkostennota's aanwezig waren, welke door de administrateur op staten werden gebracht, zonder controle op de betalingen, terwijl de geboekte bedragen werden

verdeeld over diverse rubrieken;

dat de ontvangsten van pensioengasten alsmede de kostgelden van de later opgenomen arbeiders werden geboekt op losse blaadjes, terwijl geen enkele kas- noch bank-administratie aanwezig was;

dat van een boekhouding derhalve nauwelijks sprake was, temeer daar er geen balans aanwezig was, zodat er tevens geen oordeel geveld kon worden omtrent voorraadwaardering, debiteuren- en crediteurensaldi, kas- en banksaldi en begin- en eindvermogen;

dat de inkoopwaarde derhalve evenmin te berekenen was, zodat ook geen gefundeerd oordeel gevormd kon worden over de brutowinst;

dat de inkopen niet altijd juist waxen gesplitst, terwijl eveneens opmerkelijk was dat onder de post "Onkosten" niet werd opgenomen de declaratie van de boekhouder, die toch volgens een schatting circa f. 700,- tot f. 800,- per jaar zou bedragen;

dat wel enkele vermogensbestanddelen nader waren gesplitst, maar een toelichting ontbrak; dat tevens geen privé-verantwoording werd aangetroffen, welke zeker van groot belang was, daar het vanzelfsprekend is dat in een dergelijk bedrijf door medewerkende familieleden onttrekkingen worden gepleegd uit het geëxploiteerde pension-bedrijf, met name het verstrekken van maaltijden en dranken;

dat gelet op het vorenstaande de administratie als zodanig verworpen diende te worden, daar deze geen enkele indicatie gaf omtrent het gebeuren in de onderneming, terwijl dit toch het vereiste is van een goede administratie;

dat onder andere door het Nederlands Instituut van Accountants de volgende definitie is gegeven van administreren, welke algemeen als juist wordt aanvaard: "Het systematisch vastleggen, verwerken en verstrekken van gegevens (informatie) ten behoeve van het besturen en doen functioneren van een huishouding en ten behoeve van de verantwoording welke daarvoor moet worden afgelegd";

dat uit deze definitie volgt dat het boekhouden een veel engere strekking heeft dan administreren, daar onder boekhouden dient te worden verstaan de systematische vastlegging van het financieel gebeuren in een huishouding en wel op zodanige wijze, dat dit kan leiden tot het periodiek opmaken van een verslag over het gevoerde beheer;

dat dit uiteraard omschrijvingen zijn van de meest ideale en gewenste situaties, maar toch naar voren komt dat, bij toetsing van datgene wat door de appellant wordt

bijgehouden, noch aan het begrip boekhouding, noch aan het begrip administratie wordt voldaan;

dat in de artikelen 34 en 35 van de Wet op de omzetbelasting 1968 bepalingen worden gegeven omtrent de administratieve verplichtingen, waaraan de ondernemer moet voldoen; dat deze verplichtingen in artikel 31 van de Uitvoeringsbeschikking omzetbelasting 1968 nader zijn uitgewerkt;

dat met name lid 1 van laatstgenoemd artikel bepaalt:

"1. De ondernemer is gehouden regelmatig aantekening te houden van:

"a. de aan hem en door hem uitgereikte facturen;

"b. de uitgaven en ontvangsten ter zake van de aan
"hem en door hem verrichte leveringen van goederen en
verleende diensten;

"c. het betrekken van voor hem bestemde ingevoerde goederen;

"d. het verzenden of afleveren van door hem voor uitvoer of opslag
in een douane-entrepot bestemde "goederen";

dat, wil de ondernemer op verantwoorde wijze aangifte kunnen doen, hij ook de nodige aantekening zal dienen te houden van het privé-gebruik en dergelijke;

dat voor de ondernemers die het kasstelsel hanteren het boeken van de dag-
ontvangsten een dringende eis zal zijn;

dat de schetsmatige weergave van de door de appellant gevoerde administratie duidelijk doet uitkomen dat in geen enkel opzicht voldaan wordt aan de in artikel 34 en artikel 35 van meergenoemde wet gestelde eisen;

dat de strekking van artikel 25, lid 4 van de wet dan ook in dit geval een toepassing van de vermindering ingevolge artikel 25, lid 1 van de wet, volkomen in de weg staat;

dat de verhoging, na herziening, slechts op vijf percent van de nageheven enkelvoudige belasting is vastgesteld en dus binnen de wettelijke bepalingen is gebleven;

IN RECHTE:

Overwegende, dat de appellant een pensionbedrijf exploiteert, in het bezit is van een vergunning ingevolge het Vestigingsbesluit Horecabedrijven en als Horecabedrijf bij de Kamer van Koophandel te W staat ingeschreven;

Overwegende, dat primair in geschil is of de appellant heeft voldaan aan de administratieve verplichtingen, voorgeschreven voor toepassing van de zogenaamde Kleine-ondernemersregeling, welke is gegrond op artikel 25 van de Wet op de omzetbelasting 1968;

Overwegende, dat artikel 34 van deze wet bepaalt:

"De ondernemer is gehouden met inachtneming van door Onze Minister te geven regelen aantekening te houden van de door hem en aan hem verrichte leveringen van goederen en verleende diensten alsmede van de in- en uitvoer van goederen";

dat de ter uitvoering van deze wetsbepaling gegeven voorschriften zijn neergelegd in artikel 31 van de Uitvoeringsbeschikking omzetbelasting 1968, welk artikel, voor zover van belang, als volgt luidt:

"1. De ondernemer is gehouden regelmatig aantekening te houden van:

"a. de aan hem en door hem uitgereikte facturen;

"b. de uitgaven en ontvangsten ter zake van de aan hem en door hem verrichte leveringen van goederen en verleende diensten;

"3. De aantekeningen worden op zodanig duidelijke en overzichtelijke wijze en met vermelding van zodanige bijzonderheden gehouden, dat aan de hand daarvan de door de ondernemer over een bepaald belastingtijdvak verschuldigde belasting kan worden vastgesteld";

Overwegende omtrent appellants boekhouding, dat de appellant inkoopfacturen, onkostennota's en dergelijke per kwartaal boekte in tabellarische staten waarin hij de aan hem in rekening gebrachte omzetbelasting afzonderlijk vermeldde;

dat een kas-, noch een bankadministratie aanwezig was, zodat in vele gevallen niet was na te gaan of, casu quo wanneer, de verschuldigde inkoop- en onkostenbedragen waren betaald;

dat bankbescheiden niet aanwezig waren;

dat van de contant ontvangen bedragen voor logies en pension weliswaar aantekening werd gehouden op losse blaadjes - soms in gecomprimeerde vorm - doch een doorlopende kas- en bankadministratie ontbrak;

dat van de verkoop van dranken geen aantekening werd gehouden, maar deze omzet aan de hand van de inkoop werd geschat;

dat in de jaaroverzichten en dergelijke, geen melding werd gemaakt van kas- en banksaldi;

dat geen aantekeningen werden gehouden omtrent het privé-gebruik;

Overwegende, dat aan de appellant de ontheffing van administratieve verplichtingen, bedoeld in het derde lid van artikel 25 van de wet, niet is verleend;

Overwegende omtrent het geschilpunt, dat voor ondernemers als de appellant - exploitant van een horecabedrijf - die ingevolge artikel 26 van de wet de belasting kunnen berekenen naar de voldane vergoeding, met andere woorden het "kastelsel" hanteren, in verband met het bepaalde in voornoemd artikel 34 van de wet juncto artikel 31 van de Uitvoeringsbeschikking omzetbelasting 1968 minimaal als eis gesteld kan worden het boeken van de dag-ontvangsten, het aanwezig zijn van een geldadministratie, alsmede het houden van aantekeningen omtrent het privé-gebruik;

dat gelet op het vorenstaande de appellant in de jaren 1969 en 1970 mitsdien niet gezegd kan worden aan zijn administratieve verplichtingen te hebben voldaan, zodat de inspecteur terecht heeft geweigerd de vermindering als bedoeld in artikel 25, lid 1 van de wet toe te staan;

Overwegende, dat de appellant zich tevens bezwaard voelt door de opgelegde verhoging;

dat ook in zoverre zijn beroep faalt, daar volgens artikel 21, eerste lid, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen de in een naheffingsaanslag begrepen belasting met honderd percent wordt verhoogd, en de verhoging tien percent doch ten minste vijf gulden bedraagt, voor zover het niet aan opzet of grove schuld van degene aan wie wordt nageheven te wijten is dat te weinig belasting is geheven;

dat de inspecteur het belastingbedrag slechts met f. 119,80, dit is vijf percent, heeft verhoogd en dus binnen de grens van de wet is gebleven;

Overwegende, dat het beroep derhalve niet gegrond is en de aanslag in stand dient te blijven;

HANDHAaft DE BESTREDEN UITSPRAAK.

Aldus geweest in de zitting van de Tariefcommissie, Tweede Kamer, op 11 december 1973 door Mr. P.J. Kostense, ondervoorzitter, Mr. P.S. Bakker, A.A. Koot, Drs. H. Bontenbal en A.F. Tempelaar, leden.

De voorzitter:

Kostense

Aangetekend verzonden aan
partijen op 26 FEB. 1974

De secretaris:

Mr. M. Reints Bok

voor deze

de adjunct-secretaris:

De secretaris:

Mr. M. Reints Bok

voor deze

de adjunct-secretaris: